

for Lønnen, og naar det Spørgsmaal altsaa ligger for, vil jeg haabe, at det maa blive udsat Noget, for at Højskolens forskjellige Lærere kunne komme til at vise, at de virkelig kunne tjene de høiere Lønninger, som man ønsker. Med Hensyn til Numrene 8 og 9 er der en temmelig stor Forskjel mellem Udbalæts Flertal og dets Mindretal. Medens Mindretallet angaaende de forskjellige løbende Udgifter til Docenter og Lignende siger, at det er Noget, man bør opsætte til Ordning ved Finantsloven — Grundene til, at jeg anser dette for rigtig, skal jeg ikke fordrøbe mig videre i — opfører Flertallet i Modsetning dertil et større Tal, uden at jeg veed Noget med Sikkerhed om, hvorledes det beregnes, jeg vilde derfor have ønsket, at den ærede Ordfører i Lighed med, hvad Ordførere pleie at gjøre, havde opført i Betænkningen, hvad dette betyder, hvordan denne Sum er fordelt og fremkommen, thi jeg anser det for urigtigt uden videre at gaa ind paa en saadan Sum som disse 13,600 Kr., om hvilken der saa at sige ingen Oplysninger gives. Hvad Endringsforslag under Nr. 10 angaar, der er stillet af Mindretallet, da er der et, som jeg beder ærede Medlemmer lægge lidt Mærke til. Hvad er nu Hovedforskjellen mellem Flertallet og Mindretallet her? Det er i Virkeligheden ikke nogen Forskjel i Realiteten, thi Flertallet har i Betænkningen udtalt sig for de samme Tanker, og efter de Udtalelser, der ere faldne, ses det, at man fra den Side godt kan gaa ind derpaa, men Forskjellen er den, at Flertallet siger: Vi lade det staa i en Betænkning, medens Mindretallet siger: Vi ville have det ind i Loven, thi vi vide, at, naar Forhandlingen er endt, er Betænkningen som oftest glemt, og man har jo i vore Fortolkningstider ikke villet høre sig, naar man her kom og sagde: Efterse Betænkningen, de Udtalelser, der ere faldne og Motiveringen! Nei, har man saa svaret, vi holde os til, hvad der nu engang staa i Loven. Nu er der vel yttret fra den ærede Minister og det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), at „det er Noget, vi kunne gjøre administrativt“. Ja, det er meget godt, at man kan gjøre det, men Spørgsmaalet er, om man gjør det. Derfor mener jeg det rigtigst, at de Ting staa i Loven selv. Der var imidlertid et Punkt, som den sidste ærede Taler mente var for strengt, han sagde nemlig, at han glædede sig over, at man fra anden Side havde sagt, at vi skulde være os for at stille for strenge Betingelser for Optagelsen paa Landbohøjskolen. Men det, som vi her have fremfat som Formaal, er jo dog kun det, der staa i den nu gjæl-

dende Lov, det er kun forandret derved, at der er sat ind „ved en Folkehøjskole“. Det ærede Medlem mente, at vi derved vilde staa ligesom en kinesisk Mur omkring Landbohøjskolen, men senere blev han for Resten ligesom lidt mere liberalt stemt. Lidt mere maadeholden i sine Udtalelser, thi han begyndte da at tale om, at en vis Fordømmelse var nødvendig. Bedkommende kunde f. Ex. have været paa en Højskole. Men det, vi have sat ind i Loven, er i Virkeligheden ikke Andet, end at de Bedkommende i det Mindste skulle have en saadan Modenhed, at de kunne følge med, og jeg vil da virkelig sige til de ærede Medlemmer, at, naar vi skulle have en Skole indrettet paa den Maade, med de Bekostninger, her er Tale om, saa er det dog heldigst, at Eleverne kunne følge med. Men nu er det jo opløst — det ærede Medlem fra Helsingør har ikke afkræftet det overfor det ærede Medlem fra Kolding (Berg) — at der har været en hel Del paa Skolen, om hvilke det maa siges, at de ikke vare modne til Optagelse, hvorfor man lod dem gaa. Da saa vil jeg dog sige, at denne Ordning er lidt farlig, naar man ikke har tilstrækkelig Tillid til Forholdene, thi det kommer jo saa til at afhænge af de Bedkommende paa Landbohøjskolen hvem der skal med paa den, og hvem der ikke skal det. Jeg mener, at vi bør holde paa den Fordring, vi her have opstillet, der jo, saaledes som Forholdene ere, maa staaes at være alt Andet end haard. Hvad Alderen angaar, har man sagt, at 18 Aar var egentlig for høi en Alder. Vi have sat 18 Aar som Regel, men hvor særlige Forhold tale derfor, kan der naturligvis gives Dispensation i Lighed med, hvad der sker ved Seminarierne. Naar vi have sat 18 Aar, kommer det af, at vi nok ville have, at saavel de Landbrugs-elever som de Lærere, man agter, at oplære der i Fremtiden, ikke komme ind som rene Drengene, men i det Mindste have nogen forudgaaende praktisk Øvelse. Jeg er overbevist om, at, naar en Mand, enten han har været paa de Landbrugsskoler, der paatænkes oprettede, eller har været ved det praktiske Landbrug eller paa anden Maade har skaffet sig praktisk Øvelse, saa kan han faae anderledes Nytte af Undervisningen der i den Alder, ligesom det i det Hele viser sig, at Alderen hen imod de 20 Aar virkelig er den Alder, hvori man kan modtage den bedste Fyldelse af Kundskaber. Det Tredie, vi have villet staa fast, er dette, at vi haabe i Fremtiden at blive fri for de nuværende Landbrugsandidater. Jeg indrømmer, at der blandt de Mænd, der ere udgaaede fra Landbohøjskolen som Landbrugsandidater,